

ntamo

toivo laakso *SÄITÄ*

SÄITÄ

toivo laakso

SÄITÄ

runoja

Parhaimmat kiitokset Alfred Kordelinin säätiölle

©Toivo Laakso

Alkuperäisjulkaisu Kirja kerrallaan 2010

ISBN 978-952-215-212-1

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

2012 | ntamo | www.ntamo.net

SÄITÄ

Maailma puhuu ympärillä, jauhaa ihmeitä.
Itsestään kuvan löytää puun lehdeltä.
Lakastuneita päiviä.

Maailma, ajatukset, käyvät likaisemmiksi.
Hillittömiksi maailmankylän korttelit.

Kirjat kotipaikkana.

Miten ne meidän asiat nyt oikein ovat?

Jos ei olisi äitiä ollut,
niin eipä olisi minuakaan.

Ja jos minulla ei olisi sinua,
en olisi tässä.

Harvoinhan teoriassa vikaa on,
käytännössä vaan.

Suvussa ristiverisyyden riitaisuus.

On ollut kaksi äitipuolta, tumma ja vaalea.
hullu ja viisas, lihava ja laiha.

Piru välillä runtelee
ja taas on lipevä.

Jääkylmä suihku pitää koossa.

Parilliset evät nämä raajani ovat.

Pää innosta tärisee.

Sota rauhasta rakentuu.

Onko se jälkiehkäisyä?

Liekö joku Sipasteija?

Paras kaikista.

Voi aikoja entisiä!

Näitä onnen häiviä!

Solmuja ajatusten välissä, tykinkuulia,
sokerijuurikkaita, pehmeitä kovia tuokioita.
Vakavuutta elämään kaipaen kuin merimies.

Täytyy löysätä, ei solmu muuten aukea.
Pätkiksi meni, uusia solmuja tehdään.

Silloin tällöin saa ylimääräistä leipää ja
ruoskaa, sillä sitä elää.

Pitää levähtää, ja ryntäillä, kun huominen
juhliinsa kutsuu.

Mökkejä rantamilla. Mutta järvellä ei
ketään, yhden yhtä venettä.

Pensaassa on varpusen poikanen,
sievä ja pikkuinen.

Joku on pannut linnunpesän järveen
purjehtimaan

Kyllä kipot heilahtelivat, sanon tätin äänellä,
muistojen tunnossa.

Lankeemukset eri asia, sanoo eno. Ottaa ryypyn.
Ei uskalla olla ilman viinaa.

Minäkin yhden kerran kaksi viikkoa
yhtenä kesänä olin nuori.
Syksy lehtinä pyryää.

Äitipuoli kaupan rouvalle sanoi
että sällikin tuli syömään, kun lomalle tulin

Enää en ota turhia askelia.

Eno aprikoi tilaansa, että pääseekö
omillaan hautaan.

Meillä jauholappuja jaettiin kylän köyhille,
ja salaiset ajatukset julkituotiin,
pöydänkanteen lyötiin puukkoja.

En minä tarinasta kiinni pidä.
Katselen jäniksen varjoa seinällä, käsin tehtyä.

Pihvi auringon edessä.
Hammas lyöty vinoon.
Lännestä tuli lokari ja teki arkun itselleen.
Puut huojahtaa, kun kääntää haudassa kylkeä.

Olipa yksi lintu, tai sata lintua, saman verran
on nokkaa päälle touhua. Entä meillä?

Uipa uipa
vesilintu laineilla kellottaa.

Jäniksen rinkeleitä, savurenkaita ilmassa.

Kaunis hän on, mutta kova puremaan,
pitää takaapäin rakastella,
sanoi serkku uudesta heilastaan, kaula mustana.

Silloin nauratti, ei enää. Hän minutkin valloitti.

Taas on syksy. Vettä kivensilmässä. Ajat tyrskyiset.
Sanan valtikka kiertää vallantavoittelijalta
toiselle Ryskyen murtuvat lait, vääryydet nousevat.
Eikä suojaa missään.

Hän viehko minutkin jätti. Haavojani hellin.

Muurit, holvit, kaaret, todistavat alati
raunioituvasta mahdista.

*“On sisäistettävä sensitiivisyys, mystinen herkkä kosketus,
mutta karuuden verhoon, kuin palavaan sarkatakkiin peiteltynä”*

*Säitä on
moni-ilmeinen,
innoittunut ja
kokeileva runoteos
– uutta, erilaista
Toivo Laaksoa.*

Kannen kuva: Bruno Maximus
Kansi: Tiina Sunila

ISBN 978-952-215-212-1